

at ethvert Barn har sin Tilsynsværge, og det forekommer mig ogsaa at være en ret god Bestemmelse, ikke mindst af Hensyn til det ret byrdefulde Hverv, der efter Forslagets § 23 lægges over paa Værger, nemlig at han ved Skolepligtens Ophør skal anbringe Barnet i en passende Stilling, og at han skal afslutte de dertil fornødne Retshandlinger. Disse Foranstaltninger ere for øvrigt ogsaa ret kostbare, thi de Tider ere forbi, hvor man i alt Fald kunde anbringe et Barn i Lære gratis; nu er det undertiden ret betydelige Beløb, der skulle udredes i den Anledning.

Men ikke alene finder jeg det mærkeligt, at det er Justitsministeren, der nødvendigvis skal udnævne en Overinspektør ved Opdragelsesanstalterne, men ogsaa at hele Børnehjemssagen, som jo dog hidtil har sorteret under Kultusministeriet, nu i Henhold til § 24 skal overgaa til Justitsministeriet, altsaa at private Børnehjem skulle have deres Indretning og Styrelse fastsat af Justitsministeriet. Det er saa meget mere mærkeligt, som der jo ogsaa er Tale om, hvad der skal undervises i ved de Børnehjem, som overhovedet give sig af med at meddele Undervisning.

Den største Forandring og efter min Mening uheldige Forandring, der er foretaget i dette Lovforslag fra Kommissionsbetænkningen, er § 28. Der er jeg ganske enig med det ærede Medlem, der talte som Nr. 2 i Dag (Sabroe), og ganske uenig med det ærede Medlem, som talte først (Jensen-Knudstrup), thi for det første maa Opdragelsesanstalter af strengere Art nødvendigvis være Statsanstalter, da der meget let paa Grund af den strengere Behandling, som maa gives der, og som der jo ogsaa er Tale om i Loven, kan oparbejdes en Opinion mod en saadan Anstalt, naar den er i private Hænder, og kun Statens Autoritet kan holde saadant nede. Men ved § 28 skydes tillige Oprettelsen af saadanne Anstalter ud i det uviste. Maa-ske jeg maa indskyde, at det er ulogisk, naar der staar, at der skal oprettes „mindst een Opdragelsesanstalt af strengere Art for hvert Køn, saa snart saadant findes fornødent“. Det er ikke sproglig godt; Ordet „mindst“ bør i alt Fald udgaa. Det, der skal staa, er, at der skal oprettes saadanne Anstalter saa snart og i det Omfang, det findes fornødent. Det er i og for sig jo en mindre Ting; men det betænkelige er, at Oprettelsen af Opdragelsesanstalter af strengere Art skal udskydes i en uvis Fremtid, og det, uagtet det er det, der mest trænges til i Øjeblikket. Ja, jeg maa

sige, at jeg tror, at hvis man i denne Sag vil give en Lov uden en Opdragelsesanstalt, saa vilde det ikke være nær saa godt som, hvis man lod være at tage Loven, men derimod gav Opdragelsesanstalten. Skønnet i saa Henseende, staar der i Bemærkningerne til Loven, skal udøves af den bevilgende Myndighed, men vi maa være paa det rene med, at en Statsanstalt for konfirmerede Børn er uafviselig allerede nu, idet Institutioner som Gjældstedgaard og Næsbyholm aldeles ikke slaa til. Den øvrige Del af Opgaven kan det private Initiativ sikkert nok magte, men ikke den sidste Slutsten, idet man maa have en særlig Anstalt for de unge Mennesker, som stadig løbe bort — dem gives der jo en Del af — og som man ikke kan faa optaget paa Flakkebjerg eller Landerupgaard, fordi de ere over 14 Aar; man maa have en Anstalt, hvor Forstanderen er udrustet med Statens Autoritet, saaledes at han kan bringe virkelige disciplinære Foranstaltninger til Anvendelse. Som sagt, her slaar det private Initiativ ikke til. De Resultater, man har fra Norge, ere ganske vist i økonomisk Henseende ikke særlig ansporende, men de ere virkelig gaaede alt for dyrt til Værks i Norge. Naar de saaledes paa Bastø Drengenheim have 150 Drengene i en Alder mellem 12—20 Aar, og de aarlige Driftsudgifter dertil ere 68,000 Kr., foruden at der skal forrentes en Anlægs kapital paa 700,000 Kr., saa giver det selvfølgelig en Udgift, som er urimelig stor, men denne Anstalt har ogsaa Embedsmænd og Funktionærer i et Antal, som slet ikke er nødvendigt. Jeg vil derfor haabe, at man, samtidig med eller muligt før denne Lov træder i Virksomhed — i alt Fald samtidig dermed — faar oprettet denne ganske nødvendige Statsanstalt.

Med Hensyn til Kapitel VI, hvor der er Tale om de trufne Foranstaltningers Ophør, forekommer det mig, at der er taget lidt for lidt Hensyn til Forældrene. Det forekommer mig, at der burde indskydes, at en Tvangsopdragelse kan ophøre efter Værgeraadets Beslutning, enten efter dets eget Initiativ eller efter Forældres eller Værgers Andragende derom, saa snart Hensigten med Tvangsopdragelsen maa betragtes som naaet, eller for saa vidt der indtræder Forhold, som gøre det muligt, at den kan naas ad anden Vej. Men enhver Beslutning om, at den skal ophøre, før det er nødvendigt efter Loven, bør naturligvis ske med Forbehold af, at Samtykket til Ophøret af Tvangsopdragelsen